

7 / 2011 ROČNÍK XXXV

REUNION



ČASOPIS VOJENSKÉHO A ŠPITÁLNÍHO ŘÁDU SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO – BOHEMIA

Milovice 2011

*Mše v Lysé nad Labem
za rod Bořků-Dohalských*

Sv. Jan z Boha

São João de Deus

Řádový den 17. 12. 2011



Klanění tří králů, 1757

Wenzel F. A. (1711-1781), Jan. 1718 (Křesťan + J. Štěpán (1718-1781))

Adorovat Spasitele Ježíše Krista
znamená zachytit Jeho pohled.
Nesleduje sebe, ale dívá se na nás.

Požehnané Vánoce i nový rok Páně

Den Erlöser Jesus Christus anzubeten,
heißt, seinen Blick zu erhaschen.
Er beobachtet nicht sich selbst,
sondern er betrachtet uns.

Ein gesegnetes Weihnachtsfest
und ein gnadenreiches Neues Jahr

To worship the Saviour Jesus Christ
means to catch his eye.
He is not watching himself,
but he is looking at us.

A holy Christmas and a blessed New Year

Adorare Gesù Cristo, il Salvatore,
significa cogliere il Suo sguardo.
Lui non guarda sé stesso ma guarda noi.

Buon Natale e felice Anno Nuovo

Jan
Mons. Jan Baxant
Episcopus Litomericensis

Požehnané Vánoce
a
mnoho štěstí v roce 2012
přeje

Jan hrabě Dobruzenský z Dobrušky
50. letosti křesťanského a spásitelů světa. Litoměřice, 1. ledna 2012

J. Baxant z Dobrušky

Radostné Vánoce vám všem



FRAFAEL: SVATÁ RODINA S BERÁNKEM (WIKIMEDIA COMMONS)

Betlémy a zase betlémy, shlédnuté ovšem s těmi, kdo nás mají rádi. Prolínání ryze českých půvabných prvků s palestinskou krajinou, přátelská setkání v kostelích o půlnoční mši a víra v to, že se stane zázrak.

Vánoce jsou již nablízku. Dárky povětšinou vymyšlené, i když ještě někdy nekoupené. Z temných skříní vytahujeme podstavce na stromeček, ozdoby a řetězy a také stavíme ke stromečku betlémy. Jsou nejrůznější: velké, náročné a krásně vyřezávané ze dřeva, ale i ty tištěné, na plochých překližkách. Pečené z vizovického těsta, keramické, umístěné v lahvích či džbáncích, uvité z kukuřičného šustí nebo slámy.

Podobnou pestrou směsí můžeme vidět třeba v Muzeu Karlova mostu v Praze, kde je výstava tří staletí betlémů. Do palestinské krajiny tak pronikly české lesy a louky, běžná řemesla naší země. Scénu narození Ježíška jsme si zkrátka присvojili a osadili tím nejpůvabnějším, co známe.

Vedle Josefa a Marie, spolu s anděly, volkem a oslíkem, jsou naše betlémy plné řemeslníků i nejrůznějších domácích zvířat. Rád vzpomínám na pohyblivý betlém v Třebouchovicích pod Orebem nedaleko Hradce Králové. Zasloužil si dokonce účast na Světové výstavě v Japonsku.

V těchto dnech mnoho rodičů i prarodičů vezme své potomky, aby jim ukázali kouzlo Vánoc. Navštěvují kostely s nezaměnitelnou vůní jehličí a obdivují právě krásné lidové betlémy. Není bez zajímavosti, že pražský kostel Na Karlově má dokonce jakousi napodobeninu onoho místa, za kterým dnes jezdí poutníci do Betléma, tedy místa Božího narození.

Kromě shlédnutí betlémů v kostelech je však ještě jedna vánoční příležitost, kdy kostel navštěvují i ti, kdo se v něm během roku příliš nezastavují. Ano, je to půlnoční mše svatá. Jsem rád, že jsme si stále více vědomi, že v tuto chvíli do našich kostelů nepřicházejí turisté-diváci, ale skuteční návštěvníci, které chceme s radostí a úctou mezi námi přivítat. Rádi bychom, aby to bylo opravdu přátelské setkání, provázené vzájemným porozuměním. Snad se uprostřed otevřených kostelů stane zázrak a mnohdy se otevřou i srdce těch, kdo přicházejí jednou ročně.

To vše lidské, co Vánoce a betlémy provází, jako by bylo připomínkou, že o půlnoci na Štědrý večer Bůh zrozen jest. Tedy že Bůh se stal člověkem, aby se nám přiblížil. Kež jsou Vánoce dobou, kdy se i my přiblížíme Bohu a sobě navzájem. Tak tedy radostné Vánoce vám všem!

Mons. Dominik Duka OP
arcibiskup pražský a primas český
(předneseno v Radiožurnálu ČRo1 18. 12. 2011 v 8:20)



Mí přátelé v Řádu svatého Lazara!

Přišel čas k obnovení našich křesťanských slibů a tradice. Doba adventní a čas vánoční nám dovolují zamyslet se nad tajemstvím a zázrakem našeho Ježíška a mít na paměti, že to je právě teď, kdy se zrodil Spasitel.

Když jako členové Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského oslavujeme tuto událost, činíme tak s vírou v naše spolukřesťany a s nadějí do budoucnosti. Za méně než dvanáct měsíců jsme spolu uskutečnili velkou část našeho poslání následovat hodnoty našeho řádu. Přes tyto fenomenální výsledky našeho snažení od listopadu 2011 v Orléansu je naše práce ještě daleko od dokončení.

Setrvávám pevně na svém rozhodnutí, že bychom měli v nadcházejících měsících a letech pokračovat s jasným účelem: následovat příklad našeho Spasitele. Jako rytíři a dámy svatého Lazara pod egidou zeleného kříže znovu upevníme naše sliby starosti o slabé, otevírajíce naše srdce se soucitem s nemocnými, potřebnými a trpícími. Od tohoto úkolu nás nic neodradí.

- ◆ *Máme povinnost znovu ujistit společnost o našem neposkvrněném křesťanském obraze;*
- ◆ *Musíme zachovat loajalitu k oněm zásadním křesťanským hodnotám a principům uvedených v Konstituční listině a pozvedat je jako náš prapor;*
- ◆ *Musíme dokázat, že soucit s ostatními lidskými bytostmi a respekt k nim zůstávají páteří naší cesty.*

V předvečer narození Našeho Pána Ježíše Krista se modleme společně za naše poslání, jako členové jedné velké rodiny. V duchovním i světském úsilí Řádu, obzvláště když vstupujeme do nového roku 2012, naše motivace a nadšení zůstávají netknuty. Nemáme strach! Naše důstojnost a statečnost převládne.

Kéž by toto nádherné období přineslo pokoj, radost a klid všem členům Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského a jejich rodinám.

Ve jménu Páně, Panny Marie a svatého Lazara, zůstávám váš

*Jan hrabě Dobrzenský z Dobrzenicz
50. velmistr Řádu svatého Lazara Jeruzalémského*

Z jednání Velké rady konaného 19. října 2011

Jednání proběhlo podle plánu jednání Velké rady ČVP. Po úvodní modlitbě za členy Řádu zahájil bailli jednání a omluvil nepřítomné. V prázdninovém období se nekonala řádná zasedání VR, v září se potom VR konala formou operativního jednání při přípravě Generální kapituly v Bludově. Byl vypracován zápis z Generální kapituly, který byl po podepsání příslušnými činovníky přiložen jako samostatná příloha minulého Reunionu. Celkově byla Generální kapitula hodnocena velmi vysoce, díky patří všem, kteří se zúčastnili a podíleli na přípravách. Zvláštní poděkování patří sekretáři ČVP cfr. Zdeňku Kučerovi a jeho manželce pí. Karle.

- ◆ Na jednání Velké rady byli přivítáni nově jmenovaní členové VR, tedy cfr. Michal Zahálka jako špitálník a cfr. Stanislav Příbyl jako velitel Pražské komendy. V jejich činnosti jim přejeme mnoho zdaru.
- ◆ Ve dnech 22.-25. září 2011 se v Leylandu u Manchesteru konalo jednání Mezinárodní řádové vlády. Proběhlo ve vstřícné a pracovní atmosféře, bezchybně zorganizované Velkopřevorstvím Velké Británie. Bylo konstatováno, že během minulého roku vzrostl počet členů o 25 %. Získáváme kvalitní lidi, kvalitní křesťany jak z řad úplně nových zájemců o Řád, tak také z řad přestupujících členů Maltské obediencie. Cílem je další růst.
- ◆ Pro rok 2012 byly prominuty vstupní poplatky pro nové členy. Členské poplatky na r. 2012 zůstávají ve výši 100 EUR za osobu, splatné ke konci ledna 2012.
- ◆ Jako hlavní mezinárodní projekt byla přijata péče o nemocnici v Surolu (Srí Lanka), která je zaměřena na léčbu malomocných. I v ČVP musíme vymyslet způsob, jak tuto aktivitu finančně podpořit.
- ◆ Příští jednání Vlády se bude konat v září 2012 v Praze (shodně s termínem Generální kapituly), v r. 2013 se počátkem října bude konat Velká generální kapitula ve Valencii.
- ◆ Dne 4. října byla slavnostně uvedena na trh kniha Doc. Heleny Soukupové Anežský klášter, na jejíž vydání přispělo ČVP 100.000 korunami. V knize je uvedeno výslovné poděkování našemu Řádu.
- ◆ Byly zaslány oficiální dopisy se žádostí o podporu projektu pamětní desky kanovníka Bořka-Dohalského, sochař Otmar Oliva připravuje studii. Po schválení oslovenými bude dál jednáno se Správou Pražského hradu.

Velká rada dále jednala o projektech, které bude nadále podporovat. Jsou to:

- *NASCH*
- *Lazariánská pomoc*
- *Dětská psychiatrická léčebna Opařany*
- *Nemocnice Měšice*
- *Spolupráce s AČR (CIMIC)*
- *Mariánský sloup*
- *Setkání křesťanských zdravotníků (ses. boromejky)*
- *Ve spolupráci s Armádou ČR projekt k dentální hygieně v Afgánistánu.*

Velká rada přijala na Generální kapitule předem diskutované zřízení jednotek s delegovanou právní subjektivitou následovně: tento status bude mít Lazariánská pomoc, Slovenská komenda a Nadační delegace Řádu sv. Lazara.

*Ondřej Vanke GCLJ-J
Bailli ČVP*

Mgr. Jan Jeřábek, CompLJ



Přístup Jana z Boha je – jako u mnoha jiných světců – příkladem evangelního soucítění s trpícími, vyústujícího do konání skutků tělesného a duchovního milosrdenství

Mladá léta sv. Jana z Boha (1495-1550) jsou podle životopisce W. Nigga spíše „zahalena temnotou“, a jeho práce se m.j. odvolává na nevelkou korespondenci a životopis sepsaný v r. 1580 dómským rytířem Castrem, v němž jsou „mnohá bílá místa“. Jan se narodil v portugalském městečku Montemor (později přejmenováno na Ciudad). Jako osmiletý utekl z domova, jeho matka za několik týdnů nato zemřela, a otec později vstupuje jako laický bratr k františkánům; nelze však spekulovat, do jaké míry Janův útěk z domova osudy rodičů v tomto směru ovlivnil. Jako Portugalce se dostal do Španělska, kde se živil jako pasák dobytka.

Přibližně ve věku 27 let se dal naverbovat k vojsku, po pádu z koně zůstává nějaký čas v bezvědomí, trvalé následky na mozku nebyly však v té době prokázány. Ztráta válečné kořisti, kterou měl budoucí světec strážet, ho téměř stála hlavu, k čemuž nakonec na zásah vyššího nadřízeného nedošlo, Jan byl však propuštěn z armády. Po nějaké odmlce, v níž není jeho činnost známa, vstoupil znovu do armády, zúčastnil se tažení ze Španělska do Vídně a několika menších bitev proti Turkům. Poté se vrací zpět, stává se znovu pastevcem, nakonec se dostává do severní Afriky a v Gibraltaru pracuje jako pomocný dělník na stavbě pevnosti. Následně se stává podomním obchodníkem, prodávajícím malé zbožné tisky a svaté obrázky od vesnice k vesnici. Toto putování končí v r. 1538 Granadě, kde dochází u Jana po vyslechnutí působivého kázání Jana z Avily k náhlému vnitřnímu výbuchu, při němž začal tlouci hlavou o zeď, rvát si vlasy, strhal ze sebe šaty... a provedl veřejné vyznání hříchů.

Tento „vpád nadpřirozena“ skončil delší hospitalizací budoucího světce v královském ústavu pro choromyslné, při níž hlubiny nevědomí vyplouvaly znovu na povrch. Životopisec uvádí, že to bylo během tohoto pobytu, kdy došlo v Janově nitru k vykrytalizování jakéhosi plánu pro následující život. Po propuštění z ústavu vykonal pouť do Guadalupe, a poté - veden zkušeností s tvrdým zacházením s nemocnými - začal sbírat peníze, oblečení a jídlo a po získání domu v něm zřídil nemocnici pro nejzavřenější a nejchudší obyvatele Granady; nad vchodem nemocnice byl umístěn nápis „Srdce ať poroučí“. S duševně nemocnými jednal s vnitřním vhledem,



Socha svatého Jana z Boha v městečku Barcelos v Portugalsku

což byl v dané době ojedinělý přístup, neboť takto postižení byli spíše chápáni jako posedlí. Cesta „srdce“, zohledňující i zkušenost vlastního prožitku, mu umožnila nalézt přístupy k nemocným a prostřednictvím péče o tělo zpětnovězně prováděl péči o jejich duši. Narůstající rozsah práce vyžadoval více sil a několik následovatelů, mezi nimiž byli i šlechtici, přijalo název „milosrdní bratři“, i když se v té době ještě nejednalo o řeholní společenství. Takto ustavené bratrstvo přijalo v r. 1572 řeholi sv. Augustina a v r. 1586 bylo povýšeno na řád.

Život budoucího světce končí ve věku 55 let po onemocnění v důsledku záchranu tonoucího z le-

REPRODUKCE V TITULU NÁRODNÍ MUZEUM V PRAZE. FOTO NA TĚTO STRANĚ WIKIMEDIA COMMONS



Nahoře: farní kostel svatého Jana z Boha v portugalském hlavním městě Lisabonu
Dole: socha světceva tamtéž



dové vody; podle zobrazení zemřel v kleče, a lidmi začal být uctíván brzy po smrti. V následujících letech dochází k rozšiřování špitálů ve Španělsku, koncem 16. století zahajují „Milosrdní bratři“ své působení v Americe a počátkem 17. století byly založeny řádové špitály ve Vídni, ve Valticích, v Praze, ve Vizovicích a na dalších místech.

Přístup Jana z Boha je – jako u mnoha jiných světců – příkladem evangelního soucítění s trpícími, vyúsťujícího do konání skutků tělesného a duchovního milosrdenství: sytit hladové, napájet žíznivé, oblékat nahé, ujímat se poutníků, pečovat o nemocné, navštěvovat vězně, dávat dobrou radu, poskytovat ponaučení, těšit zarmoucené... Přízvisko „z Boha“ a jednoduchý hábit dostal Jan v r. 1540 od P. Michaela Muñoze, podle W. Migga již jako pasák dobytka ve Španělsku. Dnešní řádové heslo „Tělem k duši“ a bratry skládaný slib péče o nemocné zjevně navazuje na praxi zavedenou Janem v původní granadské nemocnici a obstojí při srovnání s moderními psychologickými přístupy k uspokojování hierarchie potřeb (A. Maslow).

Avšak i po tomto výčtu dostupných údajů a informací snad jako by z nitra tohoto světce cosi stále ještě nebylo vysloveno: možná poslední z křesťanských kardinálních ctností – láska, která byla skrze něj proměněna v čin.

Jan z Boha byl kanonizován papežem Alexandrem VIII. v r. 1691 a v r. 1866 byl – spolu se sv. Kamilem de Lellis – papežem Piem XI. prohlášen patronem nemocnic a ošetřovatelů. V současnosti působí řád „Milosrdných bratří“ ve všech světadílech a spolupracuje s ním mnoho profesionálů a dobrovolníků.



Řádový den 17. prosince 2011

Řádový den, tentokrát přesně ve svátek našeho patrona, jsme započali děkovnou mší svatou v místě našemu srdci tak blízkém – Svatováclavské kapli.

Místo, nám Čechům tak milé a svaté, prosvítalo skrz okna zimní slunce a ještě tím umocnilo slavnostní pocity přítomných, kteří ve stoje spoluprožívali krásnou liturgii slouženou našimi řádovými duchovními. Kaple byla zaplněna do posledního místa. Mimořádně při této mši byli přijati noví polští spolubratři a další, po podpisu loajality našemu velmistrovovi – který byl mši svaté přítomen – a hraběti pařížskému převedeni z tzv. maltské obedience.

Po společném obědě nás v sále kardinála Berana navštívil otec arcibiskup Dominik Duka. Po vřelém přivítání s naším velmistrem a dalšími spolubratry otec arcibiskup předal společně s velmistrem dárečky jedenácti hostům – dětem z Opařan, které doprovázela paní ředitelka DPL MUDr. Iva Hodková s kolegy a kolegyněmi. Pro děti bylo velkým překvapením neplánované setkání s otcem arcibiskupem, velmistrem, ale i odpolední procházka po krásách pražských Hradčan.

Odpolední blok přednášek přiblížil přítomným hlavní oblasti činnosti Řádu za poslední rok, představil několik spolupracovníků a příznivců Řádu. Zvláštní blok byl věnován přítomným zástupcům Armády České republiky a spolupráci s ní. Volný program vyplnila neformální přátelská diskuse.

Je příjemné se s ostatními přáteli i mimo Řád podělit o naše úspěchy, plány, mít čas si promluvit, věřím, že to se podařilo.

Atavis et Armis

Petr J. Řehoř, KCLJ; kancléř ČVP



FOTO JOÃO CARVALHO, CREATIVE COMMONS LICENSE

FOTO DANIEL VOJTÍŠEK





Mgr. Jakub Holman, BLJ

Milovice 2011

V Milovicích je cesta k Italskému vojenskému hřbitovu lemována polorozpadlými budovami, jako smutnými pomníky po odchodu jiné armády – sovětské – která se po několik desetiletí podílela hlavní měrou na okupaci naší země. Stojí tam jako němé vykřičníky – varující – co vše se může stát, pokud lidská arogance ovládne svobodnou mysl. Ale jsou i uklidňujícími svědky naděje na konečné vítězství pravdy.

Proto je i příznačně symbolické, že vojenský hřbitov leží na konci této cesty a nikoli kdesi uprostřed. Připomíná nám tím poslední věci, kdy žádný z našich skutků nezůstane zapomenut, bez ohledu na jeho podstatu. Jedním z takových skutků je i vzpomínka za zemřelé.

V Milovicích vzpomínáme na zemřelé válečné zajatce ze Srbska, Ruska a především z Itálie. Byli to oni, kdo masově podléhali hladu války a tyfové epidemii. Uctít je přijeli zástupci obou někdejších válčících stran. Českou stranu oficiálně zastupovala posádková hudba Hradní stráže a starosta Milovic. Z Itálie již tradičně přijel sbor

Alpini a hlavní projev držel italský velvyslanec, J. E. dr. Pasquale D'Avino. Jako spoluorganizátoři celé akce byli rovněž přítomni členové Českého velkopřevorství Řádu sv. Lazara. Zazněly obě státní hymny, byly položeny věnce... za vojenského hlasu trubky byla vzdána čest.

Avšak význam slova „vzpomínka“ je pro křesťany mnohem hlubší a širší, neboť smrt pro ně představuje jen přechod do jiného života. Proto se všichni přítomní odebrali následně do kostela sv. Kateřiny Alexandrijské, aby zde společně s Kristem vystoupali až na Kalvárii, ke smrti kříže. Mši svatou celebrouval náš bratr z Řádu sv. Lazara, P. Pavel Porochnavec, ECLJ. Během čtení z evangelia zaznělo: „Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli.“ Projevila se tak opět univerzalita Písma svatého. Vzpomínky na ty, kteří už nejsou mezi námi, se uchovávají i mezi těmi, kteří nevěří v život věčný. Je to záležitost osobních citů a obecné kultury. Odkaz – takřka magicky znějící slovo – je věcí našich předků, která překračuje hranice jednoho života a vstupuje do života dalšího.



FOTO ONĚJ.F. VANKE, GCLJ-JA AUTOR

Formuje smýšlení i jednání lidí. Nejlépe si to můžeme uvědomit nyní v době, kdy se přibližují Vánoční svátky. Vánoce, Ježíšek nosící dárky, Půlnoční mše svatá... to vše je samozřejmostí pro mnoho nekřesťanů, protože se jedná o odkaz – byť si původce většina ani neuvědomí. Ona neviditelná nit, která nás spojuje s minulostí, má ve světle těchto obrazů své konkrétní důsledky. Možná to je také hlavním důvodem, proč slavit památku zemřelých předků – kvůli stálému připomínání si toho, proč vlastně ty či ony zvyklosti konáme, aby se dříve nebo později nestaly jen prázdným rituálem.

My křesťané však musíme, ve výše uvedeném úryvku z evangelia, spatřovat ještě mnohem hlubší poselství, které se týká naděje. Proto, jak zmínil ve své homilii otec Pavel Porochnavec, modlitba za zemřelé je mnohem víc než pouhou vzpomínkou. Je to vzájemné pouto církve putující a církve nebeské. Živí se modlí za spásu zemřelých a současně je tak posilováno bratrské pouto mezi jednotlivými údy Těla Kristova, který je sám korunou všech svatých.

U naděje se však ještě zastavme. Na závěr mše svaté vyjádřil otec Pavel své poděkování všem přítomným za účast. My to bezpochyby

považujeme za samozřejmé gesto. Stejně jako následný oběd v místní restauraci, u jednoho velkého společného stolu. Společné stolování bylo odjakživa jedním ze základních znaků rodinného života. Mnozí účastníci se již od pohledu znali z loňského ročníku piety, o což bylo setkání otevřenější. Hlavní představitelé si předali vzájemně dary a v úvodu došlo i na zpěv italských lidových písní – které byly následně oplaceny jejich českými protějšky prostřednictvím lazariánů...

Máme tak naději, že bratrství mezi lidmi – mluvícími rozdílnými jazyky, nemusí být jen pošetilou myšlenkou; dokonce i navzdory probíhající krizi, když se ekonomický tmel mezi národy začal drodit. Současně nám však tato naděje sděluje ještě jedno poselství – není tomu tak všude ve světě. Utrpení, které kdysi zažívali (nejen) váleční zajatci v Milovicích, není věcí včerejška. Je stále přítomné v našem světě. Proto, kéž se nám i zdánlivě nesouvisející událost – jako pietní akt – stane motivací k dalším rytířským činům, kterých snad není málo vzhledem k vynaloženým silám. Není jich však nikdy dostatek.



Mše svatá za rod Bořků-Dohalských

Mgr. Jakub Holman, BLJ



My se dnes můžeme ptát, proč by tato oddanost měla mít v našich očích takovou cenu, když odesílala členy rodu Bořků-Dohalských do koncentračních táborů umírat, když jim omezovala životní standard v době komunistického režimu – stávala se příčinou fyzických, psychických i materiálních okovů.

Vlastně se můžeme ptát na pravou podstatu hrdinství. Protože vystoupit veřejně proti nacistům, udržovat kontakty s exilovou vládou v Londýně, to vše bezpochyby hrdinstvím bylo. K čemu je takové hrdinství, když víme, že jednou nohou kráčíme do možné záhuby? A hrdinové... jsou vůbec nějakí? Mnozí svoje hrdinství zaplatili životem. Bez života ztrácíme všechny možnosti.

Přesto má lidstvo hrdiny v oblíbě a není to pouze věc dnešní doby. Naši předkové si také vymýšleli nebo vyprávěli příběhy o hrdinech. Protože hrdinové byli, jsou a budou něčím výjimeční. Nějaký z hrdinských příběhů známe všichni, i když

třeba jen smyšlený. Ale známe tím hrdiny doopravdy?

Pokud nezabloudíme už vyloženě do antických mýtů a bájí, vždy musíme konstatovat, že hrdinové nejsou žádní polobozi. Jsou to lidé výjimeční, ale přesto jsou to... lidé. Nejsou imunní vůči lidským slabostem. My víme, že král Richard Lví Srdce dokázal obrátit na útěk armádu o desetinasobné přesile jen svou prostou přítomností na bitevním poli. Co však přitom cítil? Co cítil Antonín Bořek-Dohalský, když se postavil německému pronacistickému kanovníkovi Grünerovi? Můžeme říci, že byl přitom beze strachu, bez emocí? Ne! Takové hrdinství by bylo programové a tudíž prázdné. Nebylo by lidské. Dá se říci, že odvaha, která přináší hrdinství, musí vždy kráčet dohromady ruku v ruce se strachem. Na jeho velikosti přitom nezáleží. Ani Kristus nebyl beze strachu v očekávání cesty kříže a to šel touto cestou s vědomím, že je Synem Božím!

Beze strachu by tedy skutečného hrdinství nebylo. Přesto je tento strach vždy překonán odvahou a je jí následně podřízen. Co je však prvotní příčinou této odvahy? Je to lidská svoboda. Ta pravá, která je svobodná tím, že je povznesená nad svobodu samu. Svoboda, která si nechá nasadit okovy, ale zachová sebe sama. Svoboda, která se neřídí tím, co je jednodušší nebo pohodlnější, ale svoboda, která jedná dle toho, co je správné. Je to svoboda, která žije z pravdy.

Míra této svobody je pravda tak vysoká, že se stala u lidí vzácným darem. Můžeme samozřejmě přemýšlet o tom, jak bychom se zachovali, kdybychom stáli na stejném místě v životě Zdeňka nebo Františka Bořka-Dohalského, ale obstáli bychom tváří v tvář nemilosrdné realitě? Proto je třeba připomínat hrdiny – lidi se slabostmi i velikou odvahou. Je třeba připomínat příběhy, které napsala lidská nitra. Je třeba připomínat ty, kdo byli těmito příběhy ovlivněni. Věnujme proto vzpomínku i modlitbu rodu Bořků-Dohalských.



K úmrtí prezidenta Václava Havla

Dnes dopoledne po bohoslužbě s papežským nunciem Giuseppe Leanzou a s kardinálem Miloslavem Vlkem jsem obdržel zprávu o úmrtí prezidenta Václava Havla.

Zemřel muž, kterému náš národ vděčí za návrat suverenity a svobody v naší vlasti. Zemřel člověk, který žil pro tuto zemi a její demokratický rozvoj. Rovněž tak vděčíme jeho postoji za to, že nikdo nemusí mít pocit, že za návrat svobody a demokracie zaplatil tento národ násilím, proléváním krve a nastolením pomsty. Zemřel ten, který věděl, co je ztráta svobody, popírání důstojnosti člověka, co je útlak a vězení. Jsem přesvědčen, že všichni, napříč celou společností bez ohledu na politické, či náboženské přesvědčení jsme povinni mu vzdát čest a dík.

Činím toto prohlášení jménem České biskupské konference, jménem církve, do jejíhož společenství křtem i svátostí biřmování a přijetím Eucharistie zesnulý patřil a která mu je také vděčna za možnost života ve svobodě a za obnovu celocírkevního života. Myslím, že má slova v duchu ekumeny mají svou váhu pro všechny, kdo se odvolávají na Ježíše Krista.

Tato slova patří mému příteli, spoluvězni. S ním podle mého soudu se končí jedna z nejkrásnějších etap mého života, ve které Václav a jeho statečné postoje se staly neodmyslitelnou součástí. Věřím, že tato etapa neskončila. Při našem posledním hovoru při přípravě novoročního televizního programu jsme hovořili o vizích do budoucna. Uslyšíme je na Nový rok, který se nám tak stal „bezčasím“. Věřím, že teď přišel k němu na závěr adventu Ten, o kterém jsme spolu tolik hovořili. Platí slova našeho posledního setkání: „Není mi dobře, ale my víme, že On JE.“ ... Díky, Václave!

A já vím, že mu přišel v ústretu. Po všech námahách, strastech a bolestech odpočín si v pokoji, který Ten, který je, Ti přichystal.

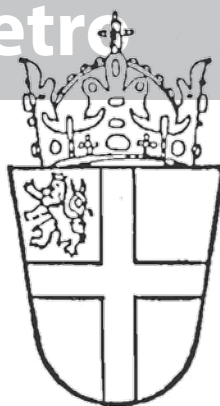
Requiem aeternam dona ei Domine.

K jeho památce nechť se dnes rozezní všechny zvony všech kostelů a kaplí v naší zemi v 18.00 hodin.

V Praze, o čtvrté neděli adventní, 18. prosince 2011
Mons. Dominik Duka OP, arcibiskup pražský

Dne 13. listopadu se konala mše svatá ve farním kostele v Lysé nad Labem k uctění památky rodu Bořků-Dohalských. Mši svatou celebrouval P. Pavel Porochnavec, ECLJ. Přítomni byli zástupci hraběcíh rodů Bořků-Dohalských a Czerninů, dále pak členové Českého velkopřevorství Řádu sv. Lazara. Příslušníci rodu Bořků-Dohalských již nejednou provázali svou životní cestu právě s Řádem sv. Lazara a veskrze to byly jedinečné osobnosti. Byli to šlechtici, kteří naplnili odkaz svého původu právě svými vlastními činy.

V Reunionu jsme si již připomínali životní osudy členů tohoto rodu:



RÉUNION 86

ČESKÝCH RYTÍŘŮ ŘÁDU SV. LAZARA JERUSALEMSKÉHO

ZPRAVODAJ ČESKÉHO VELKOPŘEVORSTVÍ

Ročník IX.

Číslo 1.

Únor 1986.

THE MILITARY AND HOSPITALIER ORDER OF ST. LAZARUS OF JERUSALEM
ORDRE MILITAIRE ET HOSPITALIER DE SAINT-LAZARE DE JERUSLEM



JOINT INTERNATIONAL REUNION OXFORD 1986

Under the Patronage of HB Patriarch Maximos V Hakim, Spiritual Protector OSJW
Sous le Patronage de SB le Patriarche Maximos V Hakim, Protecteur Spirituel de l'OSJW

The Revd. Paul Williamson, KLJ,
Executive Officer

PO Box 361
LONDON N1 8XH

Lt. Cdr. Stephen Austin KLJ,
Co-Chairman

Volný překlad:

Oficiální prohlášení adresované všem orgánům obou větví na Maltě a v Paříži:

Sjednocovací komise pod předsednictvím Jeho Svatosti Maxima V., ve smyslu svého mandátu a plné moci dané jí dohodami z Washingtonu a Vídně a v duchu bratrství, křesťanské charity a smíření, vedla v Londýně 14. a 15. listopadu 1985 důležitá jednání a učinila následující rozhodnutí, která mají být v budoucnosti vzata na zřetel všemi orgány obou větví.

- 1) Pokračovat v úsilí o pokrok při sjednocování obou větví na všech úrovních.
- 2) S ohledem na přání velké většiny členů obou větví jsou podnikány kroky ke sjednocení obou větví a to od základu. Byl založen všeobecný společný sekretariát a společná pokladna. Jejich správa a administrace byla svěřena již spojenému Velkopřevorství Kanady.
- 3) Všeobecný společný rozpočet bude dotován minimálně 6 % ním příspěvkem z příjmů správ obou větví.
- 4) Tento všeobecný společný sekretariát a pokladna budou spravovány generálním administrátorem, jímž bude Marquis de Brissac. Generální administrátor obou větví bude navíc pověřen iniciativou pro pokrok sjednocování v těch oblastech, kde dosud ke sjednocování nedošlo. Generální administrátor se stává pověřencem komise pro vztahy obou větví na všech úrovních.
- 5) Komise rozhodla, že neovlivní současný ani budoucí statut obou Velmistřů či jejich následovníků, ani jejich budoucí dohody či jakékoliv názory na ně se vztahující. Tato záležitost zůstává nerozhodnuta. Proto budou oba Velmistři společně předsedat sjednocovacímu mezinárodnímu Réunionu v Oxfordu v Anglii 23. až 27. září 1986.
- 6) Komise bude pokračovat v poradách v Kanadě v květnu 1986 a poté v Oxfordu v září téhož roku.

Maximos V
Patriarch
H.B. Patriarch Maximos V Hakim
President of the Unification Commission

Stephen Austin
The Chev J. Ostiguy
Secretary of the Unification Commission

Chairmen: B.E. Guy Coutant de Saisseval GCLJ & H.E. Lt. Colonel Gayre of Gayre & Nigg GCLJ
Liaison Officers with Unity Commission: Col. Francis Cadigan KLJ & The Chev. John Kerry Keane GCLJ

RÉUNION 1986

Z uveřejněného prohlášení komise pro sjednocení obou větví vyplývá, jak důležitá je účast pokud možno velkého počtu členů řádu. Upozorňujeme proto, že je nutné již v těchto dnech odeslat prozatímní přihlášky na adresu Guy Coutant de Saisseval, 6 rue de Siam, 75116 Paris. Po bohatém programu šestí dnů je možno se zúčastnit devítidenního zájezdu po historických místech Anglie a Skotska. Formuláře přihlášek má k dispozici Komenda.

Upozornění čtenářům.

Kdo má zájem o zaslání Réunionu v roce 1986, může ročník poplatek poukázat třemi způsoby:
V Německu na konto Komendy 362063-60 Postschekamt Ffm.
Z ciziny pošt. poukazem či Eurochekem na adresu Komendy.
Přímo v obálce aliquotní část v cizí měně na naši adresu.
Poplatek:
Evropa 10,- DM
Zámoří 15,- DM

Severské zprávy

V letošním podzimu uspořádala Severočeská delegace, spolu s místní skupinou ČKA, pro širokou veřejnost dvě přednášky. V říjnu přednášel prof. Petr Piřha na téma „Cyrilometodějská tradice, víme co obnáší?“ Druhá přednáška byla věnovaná tématu „Zdraví a vztahy, rodinná terapie psychosomatických vztahů“. Přednášející MUDr. Václav Chvála a jeho manželka v úvodu vzpomněli svého přítele a našeho spolubratra patera Miloše Rabana, který byl jejich duchovním vůdcem.

Přednáška prof. P. Piřhy, která se uskutečnila, stejně jako jeho loňská, ve velkém sále Krajské vědecké knihovny, těšila se tradičně velkému zájmu. Byli jsme rádi, že tak významná osobnost a morální autorita si našla opět pro nás čas. Prof. Piřha, který je významným členem cyrilometodějské komise, připravující Cyrilometodějské jubileum 2013, nás seznámil s řadou dosud málo známých poznatků ze života obou světců a ukázal nám jejich osobnosti v širokých historických i současných souvislostech.

Propagaci lazariánů v blízkém zahraničí zajišťuje compLJ Jan Jeřábek s manželkou, kteří se pravidelně zúčastňují v cisterciáckém klášteře v St. Marienthal v Horní Lužici jednání „Kruhu přátel“. Účastníky seznamují s posláním našeho řádu. Tento rok bylo vzpomenu 777. výročí založení kláštera českou královnou Kunhutou.

Po slavnostní bohoslužbě na památku rodiny Bořků-Dohalských, které jsme se zúčastnili v Lysé n. Labem, předali jsme J. E. Marii hraběnce Bořek-Dohalské rodinný erb s připomínkou jejího manžela a našeho velkopřevora, který zhotovil Vít Březina, CompLJ. Dar ocenili i další členové rodiny Dohalských a Černínů.

Začátek adventní doby jsme oslavili Adventním koncertem s duchovními promluvami. Koncert, který je již naším pátým, se podařilo uskutečnit i přes řadu provozních problémů a byl skutečným vyvrcholením činnosti naší delegace. Koncert byl zaměřen především na lidi, kteří do kostela buď vůbec nechodí, nebo jen výjimečně o Vánocích. Z toho vycházel repertoár sboru a sólistek Fakulty pedagogické, který neobsahoval žádné koledy, a především promluvy P. Michala Podzimka, ChLJ. Účastníkům, kteří zaplnili barokní kostel Sv. Kříže, nevalila ani velká zima, kterou se tento kostel, kde je mše sv. jen jednou týdně, vyznačuje. Ohlas účastníků byl větší,

REUNION 7/2011

Zprávy z komend

než jsme očekávali. Byl to náš pokus o drobnou evangelizaci, čas ukáže, zda se nám to alespoň trochu podařilo.

Antonín Schauer, KCLJ
velitel Severočeské delegace

Pražská komenda – ohlédnutí

Rok 2011 lze nazvat rokem změn a mnoha aktivit, kterých se členové Pražské komendy účastnili (byť v počtu, který ne vždy odpovídal potenciálu naší členské základny).

Pan docent Kamil Kalina KCLJ, dosavadní velitel Pražské komendy, byl jmenován emeritním komturem Pražské komendy a na má bedra dopadla tíha odpovědnosti za pokračování v započatém díle. Chtěl bych prostřednictvím těchto řádků váženému panu docentovi poděkovat za doposud vykonanou práci pro Pražskou komendu Řádu svatého Lazara Jeruzalémského a těším se na společná setkávání při Jour Fixe, akcích pořádaných Pražskou komendou a Českým velkopřevorstvím.

Pokladníkem a zástupcem velitele pražské komendy nadále zůstává cfr. Michal Brich SBLJ (na účtu Pražské komendy je k dnešnímu dni 8 300,- Kč). Druhým mým zástupcem se stal Viktor Pavel Sušický KLJ-J.

Začátkem ledna roku 2011 jsme byli účastní slavnostní bohoslužby k uctění sv. Basila Velikého v kapli sv. Václava v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha na pražském hradě. Tato akce se již stává tradicí tak, jako velikonoční pátky v rotundě sv. Longina, Svatojánské navalis, Brandýské slavnosti (letos i se slavným uložením ostatků blahoslaveného Karla I. v kostele Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi), nebo křížová cesta na Skalce u Mníšku pod Brdy (za účasti klientů z Magdalény o. p. s.).

Je mým přáním zařadit do akcí pražské komendy každoroční Národní svatováclavskou pouť 28. října do Staré Boleslavi a zvýšit aktivity týkající se úcty k blahoslavenému Karlovi I. jakožto řádovému patronu.

Vám všem sestry a bratři, kteří se díky své profesní kvalifikaci a lidství angažujete v práci pro pražskou komendu, děkuji za všechnu vynaloženou snahu a energii.

Stanislav Příbyl, BLJ, velitel komendy

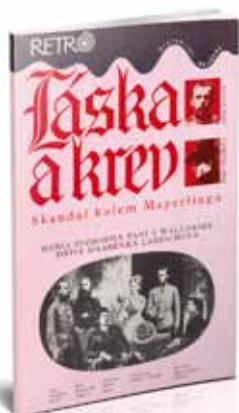


Brigitte Hamannová
Rudolf. Korunní princ a rebel.

Odeon, Praha 1993

30. ledna 1889 zastřelil třicetiletý korunní princ Rudolf Habsburský svou šestnáctiletou milenkou, baronesu Mary Vetserovou a v zápětí spáchal sebevraždu. Tato tragédie, která se odehrála na loveckém záměčku v Mayerlingu, přitahuje již více než sto let pozornost historiků, spisovatelů, novinářů, ale i autorů bulvárního tisku. Za čtenářsky přitažlivým tématem se neskrývá jen rozporuplná osobnost Rudolfova, ale i drama celého Rakouska-Uherska včetně našich zemí. Vídeňská historička Brigitte Hamannová pojala svou vědecky fundovanou a přitom neobyčejně čtenářsky vděčnou práci jako široce založený obraz zanikající monarchie, na jehož pozadí sleduje vzrušující tragickou životní cestu Rudolfovu.

Rudolf – syn Františka Josefa I. – byl vychováván jak oficíry, tak představiteli německé liberální inteligence. Mezi jeho učiteli byli i profesori pražské university (Ott, Jireček, Gindely). Rudolf se naučil dobře česky a měl vřelý vztah k českému prostředí, které poznal v l. 1878–83, kdy jako mladý důstojník snil o vytvoření všenárodnostní liberální strany. Ideálem pro něj bylo jeho zvolení prezidentem spolkové republiky rakousko-uherské. Dostával se tak do rozporu se svým otcem a vídeňským dvorem, ale i s pozdějším německým císařem Vilémem II. a prušáctvím vůbec. Kromě toho byl slušným ornitologem, spolupracoval s Brehmovým Světem zvířat a podporoval vydání velké obrazové encyklopedie. Skandální soukromý život Rudolfův skončil nakonec tragédií v Mayerlingu. Kniha Brigitte Hamannové vychází z důkladného studia pramenů z rakouských, maďarských, německých, ale i českých archivů (pozůstalost prof. Gindelyho). Svou vědeckou hodnotou spojenou s čtenářskou přitažlivostí obohacuje naše znalosti vlastních dějin.



Maria svobodná paní z Wallersee dříve hraběnka Larischová
Láska a krev. Skandál kolem Mayerlingu.

Grafoprint-Neubert, Praha 1993

Málokterý skandál vzrušil občany rakouskouherské monarchie tak jako svého času mayerlingská tragédie. Jejím vykonavatelem byl korunní princ Rudolf, jenž po honu v Mayerlingu zastřelil svou milenkou Mary Vetserovou a sám sebe. Do tragédie byla zapletena Marie Larischová, oblíbená neteř císařovny Alžběty (Sissi), po události obviněná císařovnou ze spoluviny na Rudolfově smrti. Pro toto obvinění se zastřelil syn Marie Larischové, která po jeho smrti napsala na svoji obhajobu tuto knihu. Císař František Josef však dal r. 1907 celý náklad knihy zničit. Jde o vynikající dokument, obsahující málo známé podrobnosti ze života vídeňského dvora, jak je viděla a popsala korunní svědkyně mayerlingské tragédie. Svou napínavostí se tato četba vyrovná současným „chladnokrevným“ thrillerům.

Ing. Miroslav Pavlák, PhD.

MUSICA DATA CHATELSA

**P. JAROSLAV KONEČNÝ
TOMÁŠ NAJBRT**



Po koncertě předali bailli ČVP Ondřej Vanke a kancléř Petr Řehoř primárce a ředitelce DPL Opařany MUDr. Ivě Hodkové symbolický šek na 40.000 Kč jako dar Řádu na provoz rehabilitačního centra

ADVENTNÍ KONCERT PRO DPL OPAŘANY A PŘÁTELE

**KŘÍŽOVÁ CHODBA U REFEKTÁŘE V DPL OPAŘANY
ČTVRTEK 15. PROSINCE 2011, 17 HODIN**



Právě vyšlo souborné vydání komorní tvorby předního současného skladatele Františka Xavera Thuriho *Pinacotheca Pragensis*. Realizace CD se uskutečnila za podpory našeho řádu.

Intrada a ritornello ke cti rytířského Řádu sv. Lazara Jeruzalémského 2:59

Pohledy z oken Bertramky 11:18

Pražská Kampa v ranním dešti 4:35

Alma Redemptoris Mater 5:59

Fantasia Tristis 5:45

Pinacotheca Pragensis (Z obrazárny pražské) 13:12

Vzpomínka na Telč 3:36

Romance Lužanská 6:31

Ekloga Matutina 5:05

Poema Elbrus 6:17

Intermezzo Lyrico 5:55



REUNION

Vydává Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského – Bohemia, n. g. o.. Vychází šestkrát ročně.

Adresa redakce: OSLJ-B, n. g. o., Vrážská 323, 252 28 Černošice

Šéfredaktor: Petr J. Řehoř, KCLJ

Grafická úprava a sazba: Daniel Vojtíšek

Produkce a tisk: Černošická investiční, s. r. o.

www.oslj.cz

kontakt: cvp.rslj@seznam.cz

Příspěvky do dalšího čísla Reunionu zasílejte na e-mailovou adresu reunion.cvp@seznam.cz

Uzávěrka dalšího čísla je 22. 2. 2012